

V. Lang
Tammepuiestee 5
Tartu

Ilmub kolmapäeviti

Õpilasteleht

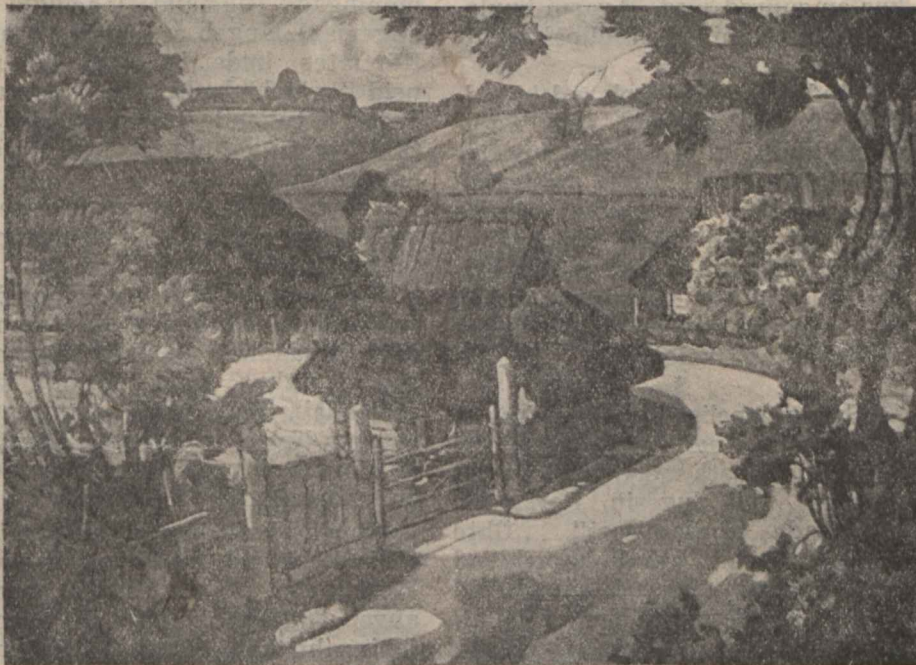
Toimetus ja talitus: Tallinnas, V.-Roosikrantsi 3
Tartu kontor: Ülikooli 21, Tartus

Posti jooksev arve Tellimishind: 1 kuu — 20 s., 2 kuud — 40 s., 3 kuud — 50 s., 6 kuud — 1 kr., aastakäik 1 kr. 50 s.
nr. 2188 Kuulutused: 5 senti mm, lehe ees — 10 s. mm, tekstis — 12 s. mm, teksti kirjaga — 15 s. mm

Nr. 29 (15)

11. aprillil 1934. a.

II aastakäik

„Talu“

A. Jansen

Leiti valge nõgikikas.

Nõgikikkaks nimetatakse rahvasuus musträhna. Nagu nimi näitab, peab see lind musta sulestikku omama, ja niisugune, tulipunase mütsiga peas, teda võib sageli meie metsades näha. Valge nõgikikas aga on suur haruldus, nagu valge vareski. Imelinnu laskis maha Adiste algkooli juhataja Ivask, kes juba mõni aeg jälgis haruldast lindu oma kodukoha metsas. Valge nõgikikka ostis 25 kr. eest Tartu ülikooli zooloogiamuuseum, sest seal seni puudus niisugune lind. Seda nähtust, et harilikult tumevärvusega loomad harva esinevad valegetena, kuid punaste silmadega, nimetatakse albinismiks. Mis

põhjusel albinism ehk värvipuudus tekib, on seni teadmata.

Kus on maailma kõige pikem tunnel?

Ajalehed kirjutasid hiljuti, et aprillis avatakse Itaalias, Bologna-Firenze raudteel tunnel, mille pikkus on 18,5 km ja mis olevat kõige pikem tunnel maailmas. See sõnum ei ole siiski päris täpne, sest Alpi mägedes, Šveitsi ja Itaalia vahel, läbib Simplona tunnel, mille pikkus on peaaegu 19 km. Nii on kõige pikem tunnel ikkagi Simplona tunnel. Sellest ida poole on Alpides veelgi üks pikemaid tulleid — Gotthardi tunnel, mille pikkus on 15 km.

Õnnelikud võitjad!

„Õpilasteleht“ nr. 24 ilmunud auhinnaliste ülesannete peale välja pandud raamatuid võitsid: Roland Urvan — Tallinna linna V algkool V-b kl. — Sven Hedin: Uue maailma avastuslugu. Niina Juhkamson — Viljandi Eesti Haridusseltsi tütarlaste gümnaasium I-a kl. — J. Parijõgi: Soome. Vello Laas — Alatskivi algkool VI kl. — J. Akuraters: Sulaspõisi suvi. Alfred Pärson — Sillaotsa algkool V kl. — Chamisso: Peeter šlemibi kummaline lugu.

Võitjatele soovime südamlikult õnne! Auhiinad saadame koju postiteel.

Õigeid lahendusi saatsid peale võitjate:

Linda Oja; Laura Lass; Ellen Ubar; Helmut Lomper; Siegfried Baumann; Rolan Lääts — Tallinnast. Isak Stroh — Nõmme. Albert Sõrmus — Tõrva. Alla Petrov — Viljandi. Valter Joor — Saadjärve. Adolf Juuse — Porkuni.

KUMBLUSSEEP

A. FREDERIKING, TARTUS

Gustav Põldmann

Kodujõgi kevadel.

Kalad rändavad.

Kaugelt üle kallaste ajas kodujõgi oma veed kevadel. Kevad oli ta rinnus vallale pääsenud, oli teinud ta uhkeks, tormavaks, vahutavaks Amatsooniks. Nagu hiigla veepael ulatus ta kaugele luhale, läbi heinamaade Kuresoo taha, kus ühines temasse suubuvate harujõgedega, et siis jõuliselt ja uhkelt rutata mere poole.

Kevad lõi kodujões vahud ja elu lahti. Ta põues algas saladuslik käärimine, otsimine ja rõõm, millegi kauni ja suure mõjutusel, mida oli kõik kohad täis. Kevade ürgjõud pani end maksma, et lust näha.

„Jääd hakkavad juba minema, tarvis mõrrad korda seada“, ütles vend ühel hommikul tuppa tülles.

Ja mõrrad seatigi ruttu korda ning viidi jõkke püüdma, sest kodujõel oli alanud kalade rännak vastu vett, s. o. soodsamate kudemispaike otsimine. See rühkimine ja edasitungimine ajaski ilusad havid meie mõrda. Toredad veeloomad! Vabad ja kiired liikumises. Kuidas nad aga visklesid abitult surmavalus kuivas jõekaldal, kui nende lõpuseid ei uhtunud enam elustav vesi! See oli kurb. Halastamatud olid inimesed nende vastu. Kaastundest haaratud lasin mõne neist veeloiku või põllukraavi. Aga seal oli siiski vangielu. Jões oli alles põli. Ja tänu lapsele, kui mõni mõrragang sinna tagasi pääsis.

Kõik meie jõe ja järve kalad tegid kevadel rännakuid, ühed kaugemale, teised lähemale. Ja sel rändamisel oli kindel järjekord, üks liik ruttas varem, teine hiljem. Havid olid kõige esimesed, prisked ja kärmed havineid ja -poisid, rändama, kui jõgi oli alles jäätükke täis. Vend püüdis neid siis ka västraga, kui nad väsinult kalda või paisu äärde peatuma jäid.

Havile järgnesid oma rännakul ahven, luts ja särg. Teisi kalu meil kodujões ei olnud, sest meil oli ikkagi väike jõgi, mis suvel päris pisikeseks nireks muutus. Ainult kevadel oli suur nagu veeuputus.

Vanaisalt, kes palju elanud ja näinud, kuulsin veel teiste kalade rändamisest. Nüüd teadsin, et ka-

ladel on kindel rändamiskord või kudemisaja järjestus: kõigepealt havid, siis kiisk, ahven, säinas, turvas, särg, nors, silmus (sutt), latik, koger, säga, linask, koha ja karp. Kõik meie magedavee kalad kudevad selles järjekorras.

Ja vanaisa juba teadis. Elu oli teda viinud oma rännakutel sinna, kus on suured jõed. Avasui kuulasin ta juttu, milles oli nii palju kütkestavat.

Nüüd, kus jälle voolavad kevadveed, kerkib silmade ette Salumetsa kodujõgi ja vanaisa auväärt ning lahke kuju. Mulle meeletub tema kõnelus kevadvee kohinas ning ma näen teda askeldavat mõrda tõkkepuude juures. Jõe kaldal siplevad aga hõbedased särjed ja võnklevad suured havid. Need rändavad aga kalakotti.

*

„Suurejoonelist pilti pakuvad kalade rännakud suurtes Jaapani, Kaspia ja Musta merre suubuvates jõgedes“, nii lugesin Poljansky „Loomade rändamisest“. „Ühte liiki kuuluvad kalad koonduvad seal hiigelparvedesse ja suunduvad merest jõgede suhu. Enne reisi algust jäädakse jõesuus seisatama, mis vististi magedasse vette ülemineku harjutamiseks sünnib. Eriti tähelepanu vangistav on lõhekalade rännak Ida-Aasia jõgedes.

Takistamata jõuga tungivad seal miljonhulgalised lõhekalade parved, aetud sisemisest jõust, hoogsalt vastu vahutavat veevoolu, mööda mägi jõge ülespoole. Miski jõud neid ei takista. Kui suruda aer sellesse elusasse kihavasse massi, siis liigub ta tükk aega kalade liikumise suunas edasi. Lootsik, mis kalda äärele läheneb, surub äärmised kalad kuivale, kus nad hukkuma peavad. Teine osa tungib kogu oma jõudu kokku võttes ikka edasi, seni kui see vähegi võimalik. Seljauimed ulatuvad juba veest välja, samuti selg, aga tagasipööramist ei ole.

Juhtub ette pais, siis seisatatakse hetkeks ja algab meeletu viskumine üle-tõkke. Kogu paisu ümbrus on kalu kuivalt täis, vesi keeb nagu katlas, mille alla põrgu-

tuli tehtud ja kust kalad suures valus püüavad välja hüpata.

Sagedasti takistavad lõhekalade rändparved neis jõgedes lootsiku liikumist, kuna nende seljad ja uimed veepinna virvendama panevad.

Tavaliste hulkadena rändab ka heeringas Kaspia merest Volga jõge mööda ülespoole. Ja ühelainsal rännakul püüavad kalurid siis võrkudega kuni 350 miljonit heeringat kinni. Samasugust püüki saadakse ka Teereki lõunahaaranditest.

Valdavam osa rännakutest sünnib kalade juures kevadel, ainult mõningad (üksikud lõheliigid ja angerjas) langeb see sügise peale. Rännates kudemisele ei kohuta neid ükski hädaoht ega takistus. Sajad ja tuhanded kilomeetrid ujutakse vastu vahutavat vett, täiesti ilma söömata.

Kalade rännaku kergendamiseks ehitatakse rasketele, läbipääsemata kohtadele Lääne-Euroopas n. n. kalaredelid, mis võimaldavad kaladel koskedest ja tammidest ülesaamist. Ja otse häämstavitav on sitkus, mida lõhekalal siin väljendab. Selle peale vaatamata, et loom hulga tagajärjeta hüppeid on teinud, ei rahuldu ta enne, kui oma eesmärgile on jõudnud.

Munade hulk kudes, mida kalad välja heidavad, on lõpmatu suur. Havi kude umbes 100.000 muna, ahven 300.000, kambal üle 3 miljoni, rahnakala (treská) üle 9 miljoni, luts, tuurakala ja beluuga samuti mitmed miljonid mune. Vee kogud jääksid kitsaks, kui kõigist ühel aastal vetteheidetud munadest järglased kasvaksid. Kolossaalne osa hävineb.

On mõned erandid kaladest, kes oma kudet saatuse hooleks ei jäta. Nii heidab tähnik (hörn) oma kude veekogu põhjas leiduvasse õõnsusse ja katab selle pärast sugutamist (pärast isakala poolt heidetud niisaga kokkusulamist) liiva ja mudagi kinni. Raudkiisk ehitab isegi pesa munade haudumiseks ja poegade kasvatamiseks.

Ka meie kodujões oli kaladel omad kudemiskohad. Seal heitsid emakalad oma marjad vette. Neile järgnesid kohe isakalad, kes lasid oma kehast välja niisa. See oli sigitav seemnevedelik, mis andis munale elu- ja kasvamisvõime. Tema sigitamata läksid kõik vetteheidetud munad mädanema ja neist ei kasvanud kalu. Kudemis-

„Noored peavad sportima,“

ütleb prof. A. Paldrock.

Väljavõte prof. Paldrock'i toimetatud „Edu, tervis, ilu“.

Minu kutse ja eriti orientatsioon füüsilise kasvatuse suunas sunnib mind tihti osutama sellele nõrgale kohale.

Lapsed ja noored, kes lugenud mõnd mu raamatut, tunnevad mu algupäraseid vaateid ja külastavad mind tihti koos oma vanematega. On tõenäoline, et nad väga hästi teavad, mis nad teevad ja et nad suure osavusega on osanud teha võimalikuks selle konsultatsiooni.

Ja siis kordub jälle stseen, mis minu juures otse klassiline. Laps küsib minult kohe alul, kas ta „peab“ sportima. Vanemad, eriti ema, kardavad oma sugujärglaste pärast ja esitavad hoopis erineva valemi. Nemad tahavad teada, kas nende laps „võib“ sportida ja harastada füüsilisi harjutusi.

Siis tuleb mul emale selgeks teha, et sel ja ainsal puhul on lapsel õige mõte. Siis tuleb mul sammsammult selgeks teha, kuidas ta sügavasti eksib, keelates lapsele talle sobiva huvi rahuldamise!

Mulle vastatakse, õppimine nõudvat palju aega, et tuleb teha kirjandeid, võtta muusikatunde jne. „Kuid“, ütlen siin mina, „kui kõik tunnustavad 8-tunnilist tööpäeva täiskasvanuile, kas ei saa sama siis tunnustada teiegi lapse suhtes?“

See tabab tavalisti märki. Aga ema toob siin ette juhused haigustest ja õnnetustest. Tema, kes ta nii suure vaevaga on kasvatanud „oma“ poissi, ei saa kuidagi leppida sellega, et poeg kord mõne luumurruga kantakse koju või vihmaga jalgpallimatšist osa võttes võib külmetada. Ja poiss „on ju alati olnud nii õrn“.

Jätkan oma kaitsekõnet. Seletan emadele, et tegelikult on nemad vastutavad oma lapse õrnuse eest, sest liigne hellus on tarbetu kui mitte kahjulik; füüsilised harjutused võivad ainult kas-

vatada suure poisi jõudu ja vastupidavust.

„Ja siis“, lisan ma, „just nimelt ta vanuse suhtes ta pääseb peagi teie käest. Ta tahab rahuldada oma isiklike püüdeid. Andke talle ometi võimalus sportida! Ma ei garanteeri teile sugugi, et ta tuleb toime õnnetuseta, kuigi neid õnnetusi on harva ja nad on väga väikese kaaluga. Kuid kas peate paremaks jalamurret jalgpallivõistlusele või teatud salajase harjumuse kurbi tulemusi?“

Pärast mõneminutilist mõtlemist lepivad vanemad peagu alati mu näitega. Ma ei tee mingeid illusioone, et kõnelen geniaalse advokaadina. Ei. Kuid mu eelduseks on see, et alati kõnelen tõtt.

Tahaksin siin kõnelda pisut oma isiklikust elust. Minulgi tuli oma perekonnas — sellest on möödunud umbes 35 aastat, ja siis polnud sport ammugi nii tuntud kui praegu — tarvitada oma veenmisoskust.

Mulle kuulus soodustus, et omasin perekonna, kus lepiti mu vaatega. Seda armastusest minu vastu. Tänu ema õilsale arusaamisele ja vanema venna eestkostmisele. Võib-olla seepärastki, et mu iseloomus väga varakult avaldus enesemaksmapaneku tung.

Igatahes oli asi nii, et 15 aastaga juba võtsin osa esimesest rahvusvahelisest võistlusest. Olin tookord Prantsusmaa hokimeeskonna liige ja sõitsin esindama oma kodumaad Belgias.

Olen seda maininud mitte auahnusest, sest see oleks kaunis naeruväärne, vaid tarvidusest näidata, kuivõrra tänapäeva emadel on õigus keelduda oma lapsele asju, mis olid võimalikud isegi tookordel „katseajajärgul“, kus — nagu igal teiselgi katsetamisel — oli riisiko mitmekordselt suurem.

Läks moodi jalaga mängitav palli-

tada — suuga vastu vett.

Põnevusega asusime hommikul ja õhtul mõrda välja võtma. Mina kandsin kotti ja vaatasin kaldalt, kuna vanaisa ja vend väljavõtmist toimetasid. Läksid ettevaatlikult tõkkepuudele, tõstsid kõrvale tõkkekeksad ja varsti tõusis võrkne mõrrapära platsutades veepinnale. Silmapilk oli põnev. Mõrras visklesid paar-kolm havipurikat ja säras hulk hõbedasi särge. Ka üks luts ja paar suurt pruunivöödulist ahvenat oli sinna ära eksinud. Saak oli rahuldav.

*

Igal kevadel voolavad kodujões kevadveed ja igal kevadel rändavad kalad. Vanadele järgnevad uued põlvkonnad. Elukett on pidev ja katkematu.

mäng — jalgpalli esivanem, moodustusi koolide- ja klassidevahelised meeskonnad. Oli õige rohkesti sõbralikke võistlusi.

Nüüd edasi vaatame, mis mõju avaldab füüsiline elu küpsevale noorsoole ja ta teovõimele.

Isiklikult minu suhtes see ajajärk langes mu ülikooliaastale. Siin võin kinnitada, et sportlik tegevus minul sugugi ei takistanud õpinguil, isegi seda, et tänu sportlikule tegevusele — õppisin paremini. Seejuures harrastasin sporti niisuguse innuga, et ma seda sugugi ei julge soovitada kõigile küpsusele lähenejale.

Kui algasin arstiteaduse õppimisega, siis käisin spordiväljal vähemalt nelj korda nädalas.

Pidin hommikuti tõusma kell ¼6. Sõiduvahendeid polnud ju tookord sellisel määral kui praegu. Tarvitsin spordiväljale sõitmiseks tavalisti jalgratast. See on, muide, vahend, mida ei saa just soovitada sportlasele.

Spordidressis ja sportimiseks sugugi mittesobival kellaajal sooritsin siin oma atleetilise ettevalmistuse piiratud aja, kuid ikkagi kiirustamata, et mitte kuhjata üht väsimust teise otsa. Seans lõppes lihtsa hüdroteraapiaga — sest tollaegsed kõrvalruumid polnud nii hästi seadeldud kui praegu.

Riietusin uuesti, hüppasin rattale ja sõitsin haiglasse, kuhu saabusin kella 6-ks, ikka varakult.

See on valem, mille järele elasin. Ta võimaldas mulle füüsilise töö liitmise vaimse tööga. Tunnistan sedagi, et tundsin vahel tõesti väsimust, sarvidust enne lõunat maha istuda. Kuid seejuures polnud mu teovõime sugugi vähem kui mu sõpradel, kes elasid teisiti.

Kes jaksaks osta Londoni või New-Yorgi linna?

Keegi Ameerika teadusemees on arvutanud, et London maksab 26 miljardit dollarit (umbes 90 miljardit krooni)! Selle summa sai ta järgmisel hindamisel: maa-ala (krunt) maksab 5,5 miljardit, majade sisustus — 2 miljardit, muuseumid, raamatukogud — 3 miljardit, tänav- ja maa-alused raudteed — 2,5 miljardit, vabrikud, tehased, töökojad — 3,5 miljardit, telegraaf, telefon, raadio — 1 miljard, kõik kaubad kauplustes maksavad 3 miljardit jne.

New-Yorgi hind oleks 30 miljardit dollarit. Pariis on palju odavam: 11 miljardit. Tallinna väärtus võiks olla umbes 300 miljonit dollarit.

Et maailmas, eriti Ameerikas, leidub rahamehi (näit. Rockefeller), kelle varandused ulatuvad üle miljardi dollari, siis on selge, et miljonilinnade väärtus ei ole ka suurima rahakuninga varandusega kaetav.

aeg oli tähtis aeg, eluandmise silmapilk kaladeriigis. Ilus aeg, täis päikesesära, lootust ja õnne. Saaksid aga kasvama noored kalad, sädlev noorsugu vanade kõrvale! Selleks otsiti soe koht, vaikne ja päikesepaisteline. Seal oli mõnus kudedada ja poegil kasvada. Näiteks meie särjed; kui ilusti nad mängivad jõe väikses sopis või kodutiigis. Nagu hõbelitrid särasid nad päikesepaistel, pidades tujuküllast lustipidu. See oli kalade armumäng täis hurma ja kevadet.

Pärast kudemist olid kalad ülnäljased ja alustasid tagasireisu oma endistesse asupaikadesse, mitte enam karjakaupa, vaid enamas-ti üksikult. Sellepärast oli ka kalade tagasirännak vähem märgatav. Kuid mõrda läksid nad siiski. Mõrd tuli vaid teisipidi jõkke ase-

Õppur Ohelik kirjutab:

Ma olen suures hädas!

Istun praegu oma väikeses toakeses ja tahan teile kirja panna mõned read. Mu toa uks on lukus, sest ema pani väljaspoolt kinni ja seadis mulle raamatu õppimiseks ette, mul poleks muud teha, kui ainult lugeda. Võib olla pööraks ema mu raamatul ka lehekülgi, kuid seda ma ei julge tema käest küsida, sest järsku on mu ettepanekuga nõus ja siis oleks mu headel päevadel lõpp.

Ma nüüd räägin teile oma südamesaladused, aga mis siis teha, kui teie selle kirja lehte panete ja ema viimati loeb. Oi sellest tuleb katsuda hoida.

Ma olen praegu 13 aastane ja käin algkooli 5. klassis. Mu eesnimi on Oaskar ja liignimi — jätame selle parem, see on nii eestipärane ja kõige kurvem, mulle kohe nagu loodud, nimelt Ohelik. Seega siis Oskar Ohelik.

Ma olen lugenud alati „Õpilastelehte“ ja olen tahtnud kaastööd saata, kuid igakord olen pidanud pooleli jätma, sest ema on peale tulnud ja töö ahju visanud. Saab näha kuidas seekord läheb.

Tahaksin teile kurta seekord oma hädasid, sest teisi mul ei ole, kellele räägiksin. Need ei usu keegi mind. Mul on nimelt see asi, et koolis ei lähe kuigi hästi. Ma „õpin“ küll, nagu te isegi eespool kuulsite, see tähendab olen tundide kaupa lukustatud ukse taga omas toas, kuid teine päev koolis, kui õpetaja küsib, juhtub ikka nii, et ta just seda küsib, mida ma pole õppinud. Nii see siis tuleb, et muidu läheb kõik hästi, aga nende numbritega on üks igavene sekeldus.

Lihavõtteks oli: kõik pidi juba ilusti minema, ainult matemaatikas oli ees veel klassitöö. Lubasin omale, et õpin selle põhjalikult ära. Läksin jälle oma tuppa, aga seekord tõsiselt õppima.

Mu laua peal on väike äratuskell ja millegi pärast see ei käinud. Ma tahtsin teda käima panna ja selleks võtsin ette väikese paranduse, kuid see läks nii kaugele, et terve kell tuli ühest ära ja mul läks üksikute osade kokkupanemiseks aega kuni õhtu kella 10-ni. Siis sain kella käima, olgugi et terve peotäis kella rattaid jäi veel üle.

—Ema tegi siis parajasti ukse lahti, kui mul kell koos oli ja ütles:

„Sa vaene Oskar, täna sa oled nii palju tööd teinud, et su silmad on kohe õppimisest punased. Tule nüüd magama.“

Sellise vastuvõtu valmistas mulle mu ema, kui lihavõtteks arvamise kahega koju läksin.

Noh kas teie arvate, et ma oleks teistmoodi pidanud talitama. See oleks olnud äikese väljakutsumine. Ma lihtsalt heitsin magama.

Läksin teisel hommikul kooli. Oli kirjatöö. Küll oli igav see kirjatöötund. Lugesin ülesanded korra läbi, aga see oli nii, kui mõni võõrkeel, millest midagi aru ei saanud. Tagajärg oli muidugi see, et „kokkuhoiu“ mõttes andsin ära puhta lehe. Sain ka selle tagasi sama puhtalt, ainult all nurgas oli punasega kirjutatud: väga nõrk. Ma ei tea mis see tähendas, aga arvan, et õpetaja mõtles, et ma nii nõrgalt sulega kirjutan, et kiri üldse paberilt välja ei paista.

Nii ma siis sain selle „suure õppimise“ peale vaatamata arvamises nõrga. Nüüd ma aga kardan, et sellest nõrgast on raske lahti saada. Nimelt ilmad on nii ilusad, et kohe kuidagi ei saa toas olla. Mu kõrval istub sõber Lillendal, aga temal veab — alati on kõik head. Küll ma olen kaalunud, et millest see tuleb? Ja muud mul pole üle jäänud, kui see, et tema käest küsitakse alati seda, mida ta teab ja minu käest aga seda, mida ma ei tea.

Et ka oma nõrgast ikkagi lahti saada, tahtsin ma teile kirjutada, kas ei saaks õpetajate ja õpilaste vahel edaspidi seda õppimisasjandust paremini korraldada. Mul oleks selline ettepanek, et kool saaks nii palju muudetud, et ilusatel kevadkuudel õpetajad tuleksid sel moel õpilastele vastu ja loobuksid neid küsimast. Meie — õpilased vähendaksime hea meelega

õpetajate tööd ja loobuksime vastamast.

Nii oleks see vast kõige parem. Ka tunnid võiksid rohkem vahetundide taolised olla. Oleks nagu rohkem vaheldusrikkam. Ma arvan, et nende „uuenduste“ vastu ei oleks vist ükski õpilane.

Oh sa aeg! Sammud tulevad uksele lähemale. Oeh, hingan kergemalt. Sammud läksid jälle ära. Eks see olnud vist ema. Vaatas korra ukse prao vahelt ja nägi, et ma ikka „õpin“ ning läks rahuldustun dega jälle ära.

Igaks juhuks ma aga siiski lõpetan, sest järsku tuleb peale ja siis läheb mu „suurteos“ jälle tuntud teed — ahju. Soovin teile head kevadet ja loodan, et minu ettepanekusse hästi suhtute ning õpetajatega läbirääkimistesse astute.

Peaaegu kõigi õpilaste nimel

Õppur Oskar Ohelik.

„Kas ma võin täna koju jääda?“ küsib Valter. „Ma ei tunne end kuigi hästi.“

„Soo“, ütleb isa. „Kus sa ei tunne end siis hästi?“

„Koolis...“, vastab Valter.

Pisilugusid Georg Lurichist.

Kaasaegne jutustab.

Georg Lurich, eesti kuulsaim maadleja, oli omal ajal võitmatu üle maailma. Tema suure jõu kohta on säilinud veel praegugi palju huvitavat. Samuti on jäänud püsima palju lugusid selle kuulsamehe elust.

„Vana Jüri“ või lihtsalt „vana“, nagu Georg Lurichi elukutseliste endi ringkonnas hüüti, oli meister iga asja peale ja suur naljahammas. Alati ta rääkis naljatades, pöörates pahupidi tõsiasju ja tekitas sellega kõige koomilisemaid olukordi. Rääkides temaga, pidi alati väga ettevaatlik olema, et mitte sisse kukkuda.

Peale kõige muu oli Lurich lõõtspillimeister, mida ta suure andumusega harastas ja muidu selle nii tüütava pillikrääksu nauditavaks tegi. Jüri hindas lõõtspilli kui rahvuslikku mänguriista ja armastas seda välismaal demonstreerida, kusjuures ta peaaegjalikult rahvaviisega ja -lugusid tõmbas. Ka klaverimängus oli Lurich täielikult kodus ja ei kohkunud ühegi partituuri ees.

Kui Lurich kord Ameerikasse võistlusreisule läks, kohtas ta laeval ameeriklasi, kellega kohe said headeks sõpradeks. Lurich oskas ju väga palju keeli ja oli üldiselt tark mees. Kui teised hakkasid Lurichilt küsima, mis ta Ameerikasse sõidab ja teada said, et Lurich on maadleja, siis olid nad väga üllatunud. Nimelt olid nad Lurichit kogu aeg pidanud mõneks keeleteaduse professoriks.

Esimese võistlusreisi välismaale tegi Lurich koos poolaka Cyklopiga. Cyklop oli väga tunnustatud suurus ja igalpool kahel käel vastuvõetav. Tema seltsis ilmus Lurich ühte Berliini jõustikuklubisse. Seal paluti Cyklop'i muidugi oma jõunumbreid demonstreerida. Cyklop aga usaldas selle oma noorele kõhnale saatjale, kes oligi Lurich.

Umbusklikkude ja ironiseerivate pilkude all asus Lurich pommide kallale. Ta lasi välja tuua klubi raskema pommi ja tõukas selle lajatades üles. See veel ei suutnud pealtvaatajate südameid võita, seda ei peetud erakordseks ja tähendati, et „kestvustõstmine“ see õige tõstmine alles olevat.

Nüüd virutas Lurich pommikolaka 18 korda järjest üles. See kiskus pommi-

meeste suud ammuli ja Lurichi õõtsutati kätel. Lurich oli omale nime teinud ja hakkas ühest klubist teise rändama, ikka uusi ja uusi ilmarekorde püstitades. Ta kuulsus kasvas päevpäevalt. Nüüd hakkas ta paremate Saksa meestega maadlema ja ladus neid seljale nii kuidas soovis. Harilik õhtune norm oli 12—18 meest. Lurichi jumaladati.

„Siis ei olnud Eestil vastast“, ütles Jüri hiljem sagedasti oma hiilgeaega mälestades.

Sõdur vahipostil.

Teatavasti ei tohi sõdur vahipostil ühegagi rääkida, välja arvatud vahtkonnaülelem.

Kord tuleb üks võõras kindral noorsõduri juurde ja küsib selle käest, kas tema tohib sõduriga rääkida, kui see seisab vahipostil. Muidugi ei tohi sõdur kindraliga sel puhul rääkida ja neid kohustusi peab ta kindlasti teadma. Kõikide üllatuseks vastab aga sõdur, et kindral tohib küll rääkida.

Kindral läheb vihaseks ja tahab juba sõdurit karistada, kuid seal lisab sõdur juurde:

„Teie tohite rääkida küll, aga mina ei tohi ainult vastata.“

Sõduril on jälle õigus.

„Siit korongost*) läbi ja edasi.“

Sõdurid ja orjad hüppasid jalule kuningat nähes, kes aga ühegi otsa vaatamata edasi sammus. Odaga mängides läks ta kannul ta vennapoeg, viimasena nende taga massai. Ta kõrval jooksis hiilival sammul gepard aegajalt õhku haistades.

Tee viis läbi metsa. Vahetpidamata kostis vaikustlõhkuv püsside ragin. Neist mööda viidi haavatu, rinnalesurutud käe sõrmede vahelt naises tal veri. Suure puu juurte vahel istus kirjult paelte ja kuljustega ehitud võlur ja püüdis surmakrampides vaevleva inimese suhu kallata mingit rohekat vedelikku.

Puu tüvele toetudes ja silmi päikese eest kätega varjates vaatas Meli eemalt paistvat valgete laagrit. Ta ei näinud aga midagi tähelepanuväärsemat. Oli näha vaid värskelt kuhjatud punane mullavall ja siin-seal tõusis õhku väike valge pilveke, kuigi pauku ei kostnud.

Siin tuli ta juure tugeva kehaga sale noormees. Armidega kaetud näost paistsid tigidad silmad. Kumardudes ligines ta kuningale.

Meli pöördus ta poole. Kurja, hüääni haukumist meenutava naeru saatel ütles ta:

„Näed, Shigalla! Vaata sinna.“ Ta osutas eurooplaste laagriale. „Täna öösel, kui ma tagasi olen, ründame neid nälginud rotte. Loodame, et neis veel on järele jäänud verd meie jalgade loputamiseks!“

„Õigus, kuningas! Meie sõdurite teravad

Hatako näole ilmus pilkav naeratus.

„Sina! Tule sisse!“ hüüdis noormees telgist ja tõmbas gepardi kettipidi teelt kõrvale.

Hatako astus telki; laugude vahelt püüdis ta näha kõike, mis seal sees oli.

Ruum oli peagu tühi. Mahalaotatud anti-loobinahal seisis noor sõdur, nähtavasti kuninga relvakandja, ta kõrval maas oli mitu oda, suur, kirjuksjoonistatud kilp ja elevandiluust nui. Tagapool, vaskse sütenõu juures istus vanadusest väriseva peaga rauk ja soojendas käsi. Tema kõrval, leopardinahkadega kaetud asemel lamas kuningas Meli. Kuninga rinnal paistsid sügavad armid, leopardi küüntejäljed. Kuningas uhkustas nende, võitluses kiskjatega saadud märkidega ega katnud neid. Pooleliavatud laugude alt heitis ta laisa pilgu tulijale. Vasksed käevõrud ta kätel kõlisesid tasa, kui ta hõbedase piibu tõstis suu juure.

„Räägi“, ütles ta siis käskivalt.

„Mahud ben Alek, mu isand, kohtas Mombassa teel kaupmeest-araablast, kelle nimi Ibrahim, kes temale teatas, et kuningas Meli Vadžaggast kõrge hinna eest ostab püsse ja püssirohtu. Mahmud ben Alek tegi minule ülesandeks edasi ütelda kuningale, et temal on palju inglise püsse ja et kuningas võib neid näha, tulles meie laagrisse kahe sõduri saatel.“

Kuningas ajal end üles.

„Püsse ja padruneid? Kuupalju? Kus asub teie laager?“

„Siin lähedal“, vastas massai. „Kui kuningas Meli suvatseb tulla minuga ühes, jõuame meie sinna päikese seistes seal.“

*) kuivanud jõesäng.

Sõjamehe päivikust...

Jutustus maailmasõjast.

Kaua istusin ja vaatasin septembri hõbedase päikese süleluses läikivaid Diiina vooge. Nagu hirmust kihutatud tõttasid nad edasi lõpmatus rahutuses... jättes maha Dvinski, Riia — ja seal neelab neid mere ääretus.

Kurvaks läks meel! Inimelu?! Näen veel kunagi kaugel, mäeserval seisvat väikest kodu, kust kord kuri saatus mu kiskus välja, et kaasa aidata vast ainult küttena, sõjamasinale ta käigus, suures rahvaste heitluses...

Tsuss! Kustus voogudesse heidetud paberossiots.

Pöörasin selja jõe, tõttasin Riia-Orjeli vaksali lõunale, sest varsti oli tarvis liinile tagasi ratutada.

Eemil vaksali nurgas leidsin leitnant K. üksiku laua juures, kuhu istet võtsin ja jäin lõunat ootama.

Ruumikas saal on rahvast täis, pea eranditult sõjaväelased. Pike-malt jäi mu pilk peatuma praegu sisseastuvale 50 aasta vanusele polkovnikule.

Kas olid need nüüd tema suured, kurvad silmad, ta vana katkine sõduri sinel või revolutsioonija pärjaga Georgi rist ta rinnal, kuid silmi pööramata jälgisin ma oma polkovnikut. Koha sai ta üldises lauas, seljaga sissekäigu poole.

Lõuna oli lõpul. Vahetasime leitnandiga mõned üksikud sõnad, sellejuures ei saanud ma pöörata silmi oma polkovnikult, kelle lõuna ka varsti hakkas jõudma lõpule.

Lugematuid kordi avanes saaliuks... Sisse astus noor, tugev — sirge kui osi — kaardiväe leitnant vahvuse eest kroonitud revolutsioonija Georgi ristiga.

Raskel sammul astub ta üldise

laua otsa juurde ja seisab seal kui noor sõjajumal, otsides kohta.

Pikkamööda tõstab mu polkovnik oma näo rahulise, kurva; ta pilk jääb peatuma juurdetulnud leitnandile.

Kuid, mu jumal, — milline muutus sünnib ta näol!

Siin leiavad aset uskumatus, imestus, rõõm...

Nende pilgud kohtuvad...

Nagu kaheldes, pikkamööda tõuseb mu polkovnik — sirutab väri-sevad käet ette; — mööda halli, kortsus põske veerevad aga pisarad... väri-sevad huuled on nagu võimetud selleks, et midagi öelda...

Üksteise järele langevad leitnandil pakid käest ja läbi rõõmu ja pisarate tuleb poolvaljult üksainsus sõna...

„Isa!“

„Saša! Sina veel elus?!“ kogeles polkovnik ja lahinguis läbi ja läbi karastatud polkovnik ja leitnant võtavad nuttes üksteise ümber kinni.

Vähe oli vist suures saalis neid,

Ta osutas taevas kohta, kus päike võis seista umbes tunni aja pärast.

Gepard ukse all hakkas ähvardavalt urisema.

„Mis on, Nandu?“ küsis kuninga vennapoeg ukse ees seisvalt sõdurilt.

„Rombo pealik laseb teatada, et seal kinni püüti kolm eurooplast, kes tulid jõe vett võtma. Üks tapeti, ta püss ja padrunid on siin, teised jooksid minema.“

„Hahaa!“ naeris Meli ja lõi plaksudes puusale. „Neid piinab janu. Täna öösel võivad nad oma janu kustutada verega. Meie tapame nad maha kui kärbsed. Anna siia!“

Ta võttis toodud püssi ja hakkas mängima selle lukuga, avades ja sulgedes lukku. Äkki juhtis ta püssi otse uustulnukale.

„Kui ma siit vajutan“, ütles ta, „kukud sa maha laibana, kõhus ümmargune auk. Kas teie püssid lasevad ka nii hästi?“

Massai pani tähele, et püss pole laetud ja seisis liikumatult endale juhitud relva ees. Nüüd nägi ta, et kuninga seljataga rippus hakivärvi kuub, — eurooplase seljast röövitud.

Massai suu pigistus kokku ja esimest korda juhtis ta pilgu otse kuningale. Ta ajas enda sirgu ja ütles kätt rinnale tõstis.

„Kui kuningas Meli minuga tuleb, saab ta veel paremad püssid kui on see siin.“

Kuningas oli nii kiindunud püssi vaatlemisse, et ta ei märganud metslase tigatedat pilku.

Ta viskas püssi maha.

„Kuipalju püsse müüb su peremees?“ küsis ta.

„Palju. Rohkem kui sa jõuad osta, kuningas Meli.“

„Kuule, Mrepu, kas poleks tõesti tarvis minna vaatama, mis kaupa tal on meile pak-kuda? Siis ajame rotid oma maalt lõplikult välja!“ hüüdis kuningas ja tõusis üles. Ta viskas leopardinaha oma õlale ja surus pähe vaskse võru, millesse torgatuna hõljusid jaanalinnusuled. Noormees ulatas temale nua ja oda. Kuningas plaksutas kaks korda kätega. Märgu-ande peale tuli sisse üks sõdur.

„Mine silmapilk koju Moiši ja ütle mu vennale Kondole et ta veel täna Rau silla juure saadab elevandiluu. Kaks korda kümme, ei, kolm korda kümme meest. Oodaku mind silla juures. Said aru! Siin on märk Kondole!“ Ta andis sõdurile laineliste joonistustega kaetud vaskplaadi ja tõstis oda.

Tudisev rauk tõusis kähisedes ja rögisedes püsti.

Väri-sevate kätega vabastas ta gepardi keti otsast. Suur, sale loom hüppas püsti kuninga najale ja hakkas oma nina hõõruma vastu ta nägu.

„Mis sa teed, Mtse? Miks sa ta lahti lasksid?“ hüüdis kuningas looma eemale lükates.

„Võta ta kaasa! Võta ta kaasa, Meli! Võib-olla läheb sul vaja ta abi“, ütleb rauk paluvalt vaadates kuninga otsa.

Kuningas tõrjus ta eemale ja astus välja; ta vennapoeg ja massai tema kannul.

„Kuhu poole me läheme?“ küsis Meli. Massai osutas läände.

Sõna on luigejal.

Hulkuri laul.

Üks võistlustöödest.

Kaeblikult nutab viiul! Kurvalt laulab üksik koduta hulkur... Võimsalt kohavad põlismetsa hiiglased, nagu tahaks nad oma põhjatusse põue matta üksiku hulkuri kurbust. Metsavaim nagu laulaks talle muinasjuttu: elust, õnnest, unistustist, koos põliste kuuske- dega, koos tasase tuulega...

Kui võitmata kangelase kullane kilp, seisab kuu sametmustal taeval, ja pik- kade tontidena roomavad kuuske- de tumedad varjud, legendikule, kus istub üksik hulkur! Nutab viiul — laulab hulkur... Koos viiulihelidega kostab laul, igatseva nutuna möödunud õnne, kadunud nooruse järele!... Kord muutub laul tasaseks, mahedaks sosi- naks, sulab ühte tasase tuulega, kaob vaiksesse metsamühasse! Siis paisub ta kirglikuks, tugevaks huikeks, tõustes palvena kõrgele. Üle kuuske- de, tormab järele igavestele ränduritele!... Sihitu- tele hulkuritele — pilvedele...

Hulkuri käsi väriseb poognal, pisarad tungivad talle silmi. Ta laulab oma möödunud noorusest, purustatud ko- dust. Ta hüüab taga oma kadunud õn- ne... Metski haavub ta kurbusest ning ta ei kohise enam nii võimsalt. Kõrgel taeval säravad tähed, kui isa silmad sääl. Nad nutavad koos temaga! Pal- ju öid on näidanud nad talle teed, tema rännakuil. Nad nägid, kui süd ametu mõrtsukate rõõvsalk tungis tema majja, rõõvisid tema vara, tapsid tema naise ja lapsed, väikesed väetid olevused. Nad nägid, kuis tuhaks muutus tema kodu ja kuidas ta ise langes, tabatuna rasket hoobist, kui läks appi omastele. Siis oli see, kui paukusid püssid ja kui külva- sid surma kahurid, kui tahtis hävitada meie kodumaad vaenlane. Ja nüüd rän- dab ta üksinda, koduta, nagu põlatud hulkur. Ei kustu ta rinnus valu, ei suuda seda tumestada aeg, nii kaua kes- tab see, kui ta jõuab kord koju!... Mee- leheitliku karjega lõpeb laul. Selles oli nii palju valu, nii palju pisaraid! Kau- gele kajab see, pimedasse õhhe, ja pör- kab tagasi süsimustale metsamüürile. Leek tulelõkkel, hulkuri ees, tõuseb veel kord kõrgele, ja vaibub siis ühes lau- luga... Suured kuumad pisarad veere- vad üle kahvatute palgede, pea vajub rinnale, käed tuksatuvad...

Kuu ei suuda seda enam taluda, ta poeb pilve varju ja kõik kaob pime- dusse...

Kullane koit tõttab üle metsa, tea-

kes suutsid jääda üksikõikseks!

Õiendasin ruttu oma arve ja ro- nisin sadulasse ning andsin hobu- sele kannuseid...

Kaugel metsavahel, andsin hobu- busele voli omapead sammuda, kuulatasin eemalt kostvat ühetoo- nilist kahurite mürrinat, kuid seal- samas kajasid kõrvus mul jälle sõ- nad:

... isa!

... Saša, sina veel elus?!

tama päikese tõusu. Tasa sahistab mahe hommikutuul puies, ja sädistavad lin- nud. Hulkur aga puhkab! Ta on väsi- nud. Kunagi ei laula ta enam koos oma viiuliga. Ta on jõudnud üles, koju. Hommikuse päikese kahvatud kiired suudlevad ta väsinud huuli, need ei kae- ba enam kunagi!...

Ta laulis oma õnnest, oma õnnetusest, nüüd on ta aga väsinud. Tee on lõpul, ja ta on jõudnud ära, koju...

Hugo Kala,
Alavere.

Kevade, ilusaim aeg!

(Võistlustöödest.)

Kallis kevade on jõudnud, lahke linnulauluga. Lõunatuuled siia sõudnud pilvest hõbepurjega.

Kevad mängib kullakeeli kandel orus, metsas mäel. Sütitama paneb meeli, aitab kõik lahkel käel.

Maa on enda katnud aga rohelise vaibaga. Kaugel, kaugel jõe taga helgib ilus heinamaa.

Oh kevade, kevade ilusaim sa oled kõikidest aegadest mul. Sind tervitan sellest siis alati ma, ja annan au ikkagi sull'!

Kaljo Pajupuu,

Alavere algk. VI kl. õpil.

Teie küsite — meie vastame.

Edgar Nirgi. Katsume vastata Teie küsimustele niipalju, kui see võimalik. Huvide kohaselt peaksite astuma Tal- linna Tehnikumi. See asub Tallinnas — Vene-Balti tehistes — nii on aadress.

Sisseastumiseks tuleb esitada palve- kiri ühes algkooli lõputunnistusega. Tu- leb palvekirjas ära tähendada, millisesse osakonda tahate astuda. On nimelt neli osakonda: masinaehituse-, elektrotehni- ka-, ehitustehnika- ja maamöödu kul- tuuritehnika osakonnad. Sisseastumisel on võistluseksamid ja nende tähtpäev on II. juunil kell 10 homm. Kestavad 2 päe- va. Koolikursus kestab 5 aastat. Algab 1. sept. ja lõpeb 15. juunil. Öppemaks on 40 krooni aastas.

Kui soovite sisseastuda, siis andke õige pea palvekirja sisse.

Aukartustäratavast kõrgusest naeru- vääruseni on ainult üks samm.

(Napoleon.)

Kui üldse on olemas mingisugust teist- poolset elu, siis ei saa see kuidagi olla halvem sellest maailmast, milles meie elame.

(Sokrates.)

Surmale.

(Võistlustöödest.)

Päale surma on valinud põrgu hing minu, kohaks endale. Ta eluaeg elanud võrgus, sest pääsmine vaevane.

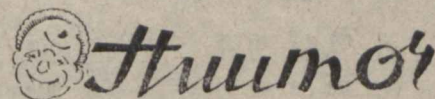
Päale surma on suvila mullas, ja vaimu kest laguneb koost. Ses usse ja putukaid hullab ja kaduvust kõigesse loob.

Päale surma on teadmatus tume — puudub julgus, mis jutustaks sest. Aja vaates vaid silmapiir kumer ja tühi ta õnnedest.

Ses süüdi on saatuse käsi; karm, mõtteta, surmasse viib. On ikka kui elamast väsi, siis trööstiks on kulmu pääl liiv.

Aleks. Viikman.

18. veebr. 1934.

Linnamees talumehelt: „Kas teil oli ka palju lund maas tänavu talvel?“

Talumees: „Minul oli keskmiselt, aga minu naabril oli palju rohkem.“

Linnamees (imestunult): „Kuidas nii?“

Talumees: „Minu naabril on rohkem maad.“

Õpetaja: „Aga, minu laps, kuidas sa saad niimoodi läbi? Sa ei tee kunagi katset lugeda ja õppida. Mina sinu aastates lugesin suure hoolega.“

Õpilane, naiivselt: „See võis ju nii olla ilma kahtlusega, sest teil oli kindlasti parem õpetaja kui mul.“

„Ema“, kaebab väike 4-aastane tüd- ruk, „meie väike kiisu on nii üleannetu, et on minu palli katki hammustanud.“

„Noh, siis pead sa teda põhjalikult karistama“, vastab ema.

„Jah ma tegin seda juba. Ma lakkusin kõik piima ta eest ära.“

Shoti nalju.

Kord vedasid kaks šotlast kihla, kumb seisab kauem vee all.

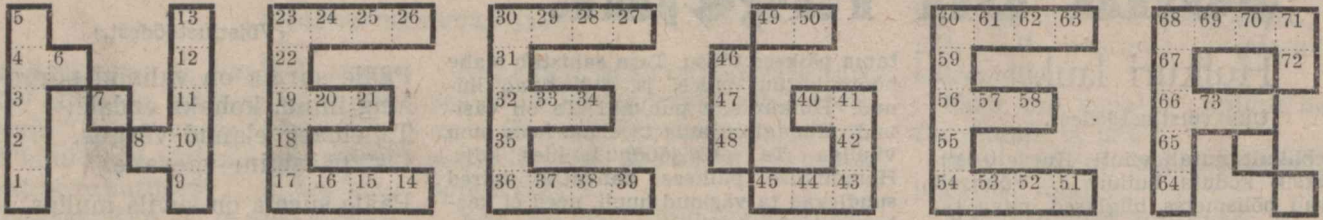
Kihlvedu läheb 1 Inglise naela peale.

Mõlemad lähevad vette ja sukelduvad vee alla, ega tulegi enam välja. Upu- yad.

Sealt läheb mööda sakslane, ta silmab üht šotlast ja pakub talle kihlvedu. See võtabki vastu. Mõlemad lähevad vette. Laskuvad vee alla. Sakslane tuleb kohe välja, võtab raha ja kaob.

Kord ostis šotlane oma pojale saapad. Poest koju minnes ütleb ta poisile: „Võ- ta suuremad sammud, muidu saapad kuluvad.“

Sport, kirjandus, maadeteadus.

Kui „võti“ õieti lahendatud, saame 1—73 kaks tuntud eesti vanasõna.

- I. 60 11 4 49 6 74 70 71 18 25 34 2 39 — Soome odaheitja.
- II. 35 12 3 49 16 18 7 14 73 4 69 — eesti luuletaja.
- III. 58 52 33 49 5 56 19 32 65 — vabariik Kesk-Ameerikas.
- IV. 75 50 71 53 44 75 28 22 71 71 23 76 26 58 77 47 20 31 72 49 40 45 — modernaja olümpiamängude asutaja.
- V. 66 9 63 1 29 45 67 76 10 71 25 48 38 71 — raamat biograafilisest seeriast „Suurmeeste elulood“.
- VI. 1 77 27 4 46 71 61 13 57 — vabariik Kesk-Ameerikas.
- VII. 30 39 11 71 66 4 8 68 49 55 32 37 50 12 64 — eesti naissportlane.
- VIII. 17 71 62 42 78 6 28 71 — eesti noorluuleja.
- IX. 21 36 67 41 58 11 56 54 42 65 — Prantsuse asumaa Aafrikas.
- X. 51 46 25 15 — eesti kettaheitja.
- XI. 72 52 53 20 16 — saar ja vabariik Kesk-Ameerikas.

Pudel maailmareisul.

Prantsuse sadamalinnas Toulon'is leiti merest pitseeritud pudel. Selle avamisel võeti välja kiri, millest selgus, et pudel oli merre visatud ühelt laevalt Tseiloni saare lähedal 26. veebruaril 1927. a. Veevoolud meres kandsid pudeli 7 aasta jooksul India ookeanist Vahemerre, kuid teadmata on, kas pudel reisis lähemat teed — läbi Suessi kanali — või ümber Aafrika.

Paul ja tädi.

„Tädi“, küsio väike Paul, „sööd sa kompekki?“

„Heameelega, Paulikine“, vastab tädi. „Säh siin on sulle mõned“, ütleb Paul. Natukese aja pärast küsib Paul uuesti tädilt:

„Noh, kuidas maitses?“

„Väga hea“, vastab tädi.

„Noh siis ma küll ei tea, miks meie koer ja kass nad ennisti välja sülitasid.“

Eksitav trükiviga „Kuldnokk'as“.

Vaata „Õpilasleht“ nr. 28.

„Lennuaugu alla löödi kastile katus peale.“ jne. Peab olema: „Lennuaugu alla löödi pulgake, mis kuldnokale õrreks oli, löödi kastile katus peale, põhi alla ja pesakast oligi valmis.“

Tegev- ja vastutav toimetaja

Helmi Jansen.

Väljaandja k.-ü. „Töökool“, Tallinn.

Kinoteater „Modern“

Suur Tartu mnt. 4. Tel. 304-68.

Pühapäeval 15. IV. 34.

algusega kella 12 e. l.

suurejooneline

laste- ja kultuuretendus

Pääsmete hinnad 15—50 sendini.

Filmide kohta antakse seletusi mikrofoni kaudu.

Foto-ateljee

Parikas
TALLINN

Kuninga tänav 1

ÕPILASTELE

Üksikpildid ja kooli-
grupid väga mõõdu-
kate hindadega

TÖÖLISTEATER

V. Tartu mnt. 25

Etenduste kava

Neljapäeval, 12. aprillil kell 8 õhtul
23. korda

„Parvepoisid“

Laupäeval, 14. aprillil kell 8 õhtul
esietendus

„Võõras laps“

Pühapäeval, 15. aprillil kell 3 päeval
82. korda

„Vaese mehe ututall“

Pääsmed üldhinnaga à 25 senti.

Pühapäeval, 15. aprillil kell 8 õhtul
lõplikult viimast korda

„Mäeküla piimamees“

Kooliõpilastele vabadele kohtadele
pääsmed 25 senti (ühes riidehoiuga).

Teisipäeval, 17. aprillil kell 7 õhtul
2. korda

„Võõras laps“